

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/760/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712216895
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6712216895.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava (do 02. 10. 2013 so sídlom Údernícka 5, 851 01 Bratislava), IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava (do 02. 10. 2013 so sídlom Údernícka 5, 851 01 Bratislava), IČO: 36 613 843, proti odporcovi B. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. č. XXXX/XX, XXX XX P., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom J. R. X/A., XXX XX V., pracovisko: Z.. J. XX, XXX XX V., o zaplataenie 524,28 Eur s príslušenstvom, na základe odvolania vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/96/2013-58 zo dňa 30. 04. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e .

Vedľajší účastník na strane odporcu je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania, predstavujúcich trovy právneho zastúpenia vo výške 51,18 Eur, na účet jeho právneho zástupcu - Advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, vedený v M. E. C., a.s., č.ú.: XXXXXXXXXXX/XXX, variabilný symbol: XXXXXXXXXXX, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

odôvodnenie:

Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“) uznesením zo dňa 30. 04. 2013 odpor vedľajšieho účastníka na strane odporcu - Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, 080 05 Prešov proti platobnému rozkazu Okresného súdu Zvolen č. k. 31Ro/96/2012-18 zo dňa 22. 11. 2012 odmietol, ako podaný neoprávnenou osobou.

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd konštatoval, že navrhovateľ sa návrhom zo dňa 15. 09. 2012, doručeným súdu dňa 02. 10. 2012 domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť mu sumu 524,28 Eur s príslušenstvom. O uvedenom návrhu navrhovateľa rozhodol platobným rozkazom č. k. 31Ro/96/2012-18 zo dňa 22. 11. 2012, ktorým jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel. Následne bolo okresnému súdu dňa 30. 11. 2012 doručené oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka na strane odporcu - Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Uvedený platobný rozkaz bol vedľajšiemu účastníkovi doručený dňa 08. 01. 2013. Dňa 10.01. 2013 bol súdu doručený odpor vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti predmetnému platobnému rozkazu. Následne okresný súd v odôvodnení rozhodnutia odcitovoval príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“) týkajúce sa rozkazného konania a na základe týchto ustanovení konštatoval, že „Občiansky súdny poriadok vymedzuje účastníkov skráteného konania vo veci vydania platobného rozkazu, a to navrhovateľa a odporcu. Ustanovenie § 174 ods. 2 O. s. p. vymedzuje účastníka konania, ktorý môže podať odpor proti platobnému rozkazu. Tým je výlučne odporca. Aj keď súd zobral na vedomie vstup vedľajšieho účastníka - Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS do konania na strane odporcu zo zákona, podľa § 174 ods. 2 O. s. p. odpor proti platobnému rozkazu môže podať

iba odporca. Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce opravné prostriedky umožňujú podať odvolanie vedľajšiemu účastníkovi, len ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom (§ 201 O. s. p.). Nakoľko ustanovenie § 174 ods. 2 O. s. p. umožňuje podať opravný prostriedok - odpor len odporcovi, odpor proti platobnému rozkazu podaný vedľajším účastníkom je teda potrebné odmietnuť podľa § 174 ods. 3 písm. c) O. s. p. ako odpor podaný neoprávnenou osobou.“

Proti uvedenému uzneseniu podal vedľajší účastník na strane odporcu v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie okresného súdu „ako zjavne odporujúce zákonu zrušil.“ V odôvodnení odvolania uviedol, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľskú vec a preto poukazuje na to, že pokiaľ zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a žalobný nárok je súčasne sčasti v zjavnom rozpore so zákonom, potom podľa § 172 ods. 7 a ods. 9 O. s. p., nemôže byť platobný rozkaz vydaný, pričom súd skúma uvedené nedostatky ex offa. Napriek tomu pretrváva tendencia vybavovať spotrebiteľskú agendu naďalej s platobnými rozkazmi v rozpore s Občianskym súdnym poriadkom, bez ohľadu na obsah zmluvných dojednaní v spotrebiteľskej zmluve. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že „za takéhoto stavu prvostupňový súd rozhodnutím o odmietnutí odporu vedľajšieho účastníka opätovne potvrdzuje nezákonný stav, nakoľko predmetnú vec vôbec nebolo možné vybavovať v rozkaznom konaní, a teda ani neprichádza do úvahy možnosť polemiky o oprávnení vedľajšieho účastníka na podanie odporu.“ V súvislosti s riešením otázky, či vedľajší účastník má možnosť podať vo veci odpor a či má „evidentné právo“ byť účastníkom konania v celom štádiu sporového konania, teda i v rámci rozhodovania súdu platobným rozkazom, poukázal na podľa jeho názoru „mimoriadne dôležité“ uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. 08. 2012 sp. zn. 2 Obdo 27/2012. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že „ak vedľajší účastník vstúpi do konania v dobe, kedy ešte platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť, má rovnaké práva a povinnosti ako hlavný účastník, na strane ktorého vystupuje. Vedľajší účastník môže do konania vstúpiť v ktoromkoľvek štádiu konania, až do jeho právoplatného skončenia“, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 234/2004 uverejnený v časopise Zo súdnej praxe č. 5/2007, pod č. 63/2007. V ďalšej časti odôvodnenia odvolania uviedol konkrétne argumenty, ktorými zdôvodnil, že neakceptuje názor, že lehota na podanie odporu proti platobnému rozkazu začína vedľajšiemu účastníkovi plynúť dňom doručenia platobného rozkazu hlavnému účastníkovi. Podľa jeho názoru, na podanie opravného prostriedku vedľajšiemu účastníkovi plynie samostatná lehota, ktorá začína dňom doručenia rozhodnutia vedľajšiemu účastníkovi. Odmietnutie odporu, ktorý podal ako vedľajší účastník vníma ako protizákonný postup súdu, pretože týmto postupom mu súd bezdôvodne „odníma právo byť účastníkom konania (§ 93 ods. 2 O. s. p.).“

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil, a aby mu priznal náhradu trov odvolacieho konania, predstavujúcich náhradu trov jeho právneho zastúpenia, ktorých výšku špecifikoval. Uviedol, že zastáva názor, že postup okresného súdu pri vydaní napadnutého rozhodnutia bol správny. V tejto súvislosti poukázal na to, že okresný súd vydal platobný rozkaz, ktorý si odporca prevzal do vlastných rúk. V zákonnej 15-dňovej lehote odporca odpor nepodal. Vzhľadom na to, že vedľajší účastník nebol účastníkom konania v čase vydania platobného rozkazu, považuje uznesenie okresného súdu, ktorým podaný odpor odmietol, za správne. Uviedol, že v konaní o vydaní platobného rozkazu, t. j. v skrátanom (rozkaznom) konaní je vedľajšie účastníctvo z povahy veci vylúčené. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 207/2011 z ktorého vyplýva, že „účinky vzniku vedľajšieho účastníctva môžu ale nastať len v takom konaní, v ktorom sa môže naplniť jeho zmysel a účel, teda «pomoc v spore» niektorému z účastníkov. Takýmto konaním môže byť zásadne len sporové konanie [to však napríklad neplatí pre také štádium sporového konania, v ktorom súd rozhoduje o žalobe platobným rozkazom (tzv. skrátané konanie), kedy sa táto pomoc môže najskôr prejaviť, až keď bude proti platobnému rozkazu podaný odpor].“ Na základe citovaného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto zastáva názor, že kým odporca nepodá odpor proti platobnému rozkazu, nenastanú ani účinky vzniku vedľajšieho účastníctva.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 10. 2013, v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/357/2012, ktorého právny názor si osvojil.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania podaním doručeným okresnému súdu dňa 02. 10. 2012, ktorým sa domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 524,28 Eur s príslušenstvom. Po zaplatení súdneho poplatku z návrhu následne okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz č. k. 31Ro/96/2012-18 zo dňa 22. 11. 2012, ktorým uložil odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi sumu 524,28 Eur spolu s úrokom z omeškania 72,95 Eur a spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 450,33 Eur od 15. 06. 2011 do zaplatenia a trovy konania v sume 31,00 Eur z titulu zaplateného súdneho poplatku a v sume 101,98 Eur z titulu trov právneho zastúpenia, alebo aby v tej istej lehote podal písomne odpor na súde. Platobný rozkaz bol odporcovi doručený do vlastných rúk až dňa 15. 03. 2013 (viď doručienka pripojená k č.l. 55 spisu). Odporca proti uvedenému platobnému rozkazu odpor nepodal.

Podaním zo dňa 22. 11. 2012 doručeným okresnému súdu dňa 30. 11. 2012 (č.l. 20 spisu) oznámilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník „na podporu účastníka, B. K., ako vedľajší účastník.“. Zároveň žiadalo súd, aby mu doručil návrh na začatie konania a jeho prílohy a navrhlo, aby mu súd priznal náhradu trov konania. Okresný súd mu predmetný platobný rozkaz s návrhom doručil (prostredníctvom právneho zástupcu) dňa 08. 01. 2013 (viď doručienka k č.l. 26 spisu). Elektronickým podaním zo dňa 09. 01. 2013 podal vedľajší účastník na strane odporcu odpor proti platobnému rozkazu.

Okresný súd odvolaním napadnutým uznesením č. k. 14C/96/2013-58 zo dňa 30. 04. 2013 odpor vedľajšieho účastníka odmietol, ako podaný neoprávnenou osobou.

Odvolací súd považoval za zásadné vyporiadať sa s právnou otázkou, či aj v skrátrenom - rozkaznom konaní, ktorého výsledkom je platobný rozkaz, nastávajú plnohodnotné procesné účinky vzniku vedľajšieho účastníctva samotným oznámením tretieho subjektu (t.j. v danom prípade Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS), že ako vedľajší účastník vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov.

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O. s. p.). Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O. s. p.). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 3 O. s. p.). V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O. s. p.).

Z vyššie citovaného ustanovenia § 93 O.s.p. vyplýva, že účelom vedľajšieho účastníctva je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Vedľajší účastník je motivovaný víťazstvom v spore toho účastníka, ku ktorému pristúpil. Táto motivácia je daná buď právnym záujmom vedľajšieho účastníka na takomto výsledku konania, o ktorý ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím bude vo svojich dôsledkoch dotknuté jeho právne postavenie (práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva), alebo je v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p. daná predmetom jeho činnosti, ktorým je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

V zásade platí, že tretia osoba sa stáva vedľajším účastníkom konania v okamihu, keď dôjde súdu jej oznámenie, že ako vedľajší účastník vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov. To však neznamená, že tieto účinky nastávajú vždy v každom konaní, resp. v každom štádiu konania. V danom prípade ide o skrátene konanie, v ktorom okresný súd vydal dňa 22. 11. 2012 platobný rozkaz, ktorý bol účastníkom riadne doručený (odporcovi dňa 15. 03. 2013 a vedľajšiemu účastníkovi dňa 08. 01. 2013). Skrátene konanie v porovnaní s klasickým (reálnym) sporovým konaním vykazuje výrazné odlišnosti, pretože sa realizuje bez nariadenia pojednávania a bez vykonania dokazovania, pričom jeho podstatou je rýchle, hospodárne a účinné rozhodnutie o uplatnených peňažných nárokoch navrhovateľa, pričom vo vzťahu k odporcovi je akcentovaná zásada „bdelym patrí právo“. Fakticky to znamená, že pokiaľ odporca v tomto štádiu konania nevyvíja žiadnu procesnú aktivitu (platobný rozkaz sa vydáva spravidla

bez jeho vypočítania, len na základe skutočností uvádzaných navrhovateľom a pričom žaloba sa doručuje až s platobným rozkazom, ako tomu bolo aj v preskúmvanej veci), čiže ak odporca v tomto štádiu konania neuplatňuje svoje procesné práva, nemôže tak procesne účinne urobiť ani subjekt, ktorý oznámi súdu, že vstupuje do konania na jeho strane ako vedľajší účastník. V tomto štádiu konania sa teda nemôže naplniť zmysel vedľajšieho účasti, ktorým je „pomoc v spore“. Táto pomoc sa môže najskôr efektívne prejavíť až vtedy, keď bude proti platobnému rozkazu podaný odpor hlavným účastníkom - samotným odporcom. Až po takomto, vo svojej podstate formálne jednoduchom a zároveň účinnom procesnom úkone odporcu, ktorým urobí uplatnený nárok sporným (odporuje mu), môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účasti, pomáhať v konaní hlavnému účastníkovi a podporovať ho s cieľom prispieť k ochrane jeho práv (v prípade vedľajšieho účasti podľa § 93 ods. 2 O. s. p.), prípadne aj svojich vlastných práv plynúcich mu z hmotnoprávných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v prípade vedľajšieho účasti podľa § 93 ods. 1 O. s. p.).

Z uvedeného vyplýva, že ak v prejednávanej veci odporca aj napriek tomu, že mu bol platobný rozkaz riadne doručený, predmetný peňažný nárok navrhovateľa nerozporoval (včas podaným odporom s odôvodnením), je možné konštatovať jedine to, že platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť. Ak by mal odporca za to, že uplatňovaný nárok navrhovateľa v danej veci je sporný, mal možnosť podať voči riadne doručenému platobnému rozkazu odpor, pričom na následok nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu v prípade nečinnosti - nepodania odporu s odôvodnením, bol náležite poučený. Odvolací súd v týchto súvislostiach s prihliadnutím na účel občianskeho súdneho konania, ktorým je spravodlivá ochrana práv, poukazuje, že podmienka odôvodnenia odporu je splnená už jednoduchým vyjadrením nesúhlasu s povinnosťou uloženou platobným rozkazom. Podľa názoru odvolacieho súdu, právo podať odpor proti platobnému rozkazu, má v zmysle § 174 ods. 2 O. s. p. výslovne len odporca, nakoľko ide o jeho významné dispozičné oprávnenie naplňajúce jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania (zásadu dispozičnú). Iba odporca rozhoduje o tom, či podaním odporu odstráni platobný rozkaz ako formu rozhodnutia vo veci samej a bude pokračovať v konaní podľa prejednávanej zásady a zásady kontradiktórnosti. Pokiaľ by sa priznalo právo podať odpor aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, došlo by tým k popretiu tohto dispozičného práva odporcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6 Cdo/357/2012 zo dňa 30. 10. 2013 poukázal na viaceré právne otázky, ktoré by vyvolalo konštatovanie záveru prípustnosti vzniku vedľajšieho účastníka na strane odporcu už v skrátenom konaní, a to konkrétne, či „či sa aj vedľajšiemu účastníkovi má doručiť platobný rozkaz do vlastných rúk bez možnosti náhradného doručenia, či sa mu vôbec má doručiť platobný rozkaz, ak oznámil vstup do konania až po jeho vydaní (vzhľadom na zásadu vyplývajúcu z § 154 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorej je pre rozhodnutie súdu rozhodujúci stav v čase vyhlásenia či vydania rozhodnutia), či má právo podať odpor, ak ustanovenie § 174 ods. 2 výslovne priznáva právo podať odpor len odporcovi, odkedy mu plynie lehota na podanie odporu, či ním podaný odpor má rovnaké účinky ako odpor podaný odporcom, t. j. zrušenie platobného rozkazu v zmysle § 174 ods. 2 prvá veta O. s. p.“, pričom dovolací súd v týchto súvislostiach konštatoval, že „odpoveď na tieto otázky by vyžadovala tvorbu nových procesných pravidiel súdom, ktorá by presiahla rámec prípustného sudcovského dotvárania práva, najmä ak O. s. p. je právnym predpisom verejnoprávnej povahy. Došlo by tým k neprípustnému narušeniu princípu delby moci ako jednej zo základných charakteristík právneho štátu.“

Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní poukázal na zásadu ochrany práv spotrebiteľa v súdnom konaní v súvislosti s jeho činnosťou, odvolací súd opätovne poukazuje na už uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom dovolací súd konštatoval, že „realizáciou ochrany spotrebiteľa, zaručenej právom EÚ, je v skrátenom konaní ustanovenie § 172 ods. 9 O. s. p., podľa ktorého ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Prípadné nerešpektovanie tohto zákazu súdom nemožno riešiť neprípustným (princípu delby moci odporujúcim) vytváraním nových procesných pravidiel meniacich zmysel inštitútu vedľajšieho účasti. Je vecou zákonodarcu, aby zväžil rozšírenie ochrany spotrebiteľa v skrátenom konaní napr. zavedením inštitútu prieskumu platobného rozkazu v spotrebiteľskej veci obdobne ako túto možnosť upravuje už spomínané Nariadenie o európskom platobnom rozkaze.“

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol vecne správne, keď odpor proti platobnému rozkazu podaný vedľajším účastníkom na strane odporcu odmietol ako odpor, ktorý bol podaný neoprávnenou

osobou. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 224 ods. 1, v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu podľa vyššie citovaných ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný. Ako už bolo uvedené, trovy odvolacieho konania (predstavujúce trovy právneho zastúpenia) si uplatnil v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Za uvedený úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu prináleží tarifná odmena vo výške 34,84 Eur (základná sadzba tarifnej odmeny určená z hodnoty sporu podľa § 10 ods. 1, s použitím § 14 ods. 1 písm. c/ Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení zmien a doplnkov, ďalej len „vyhláška“) a režijná paušálna náhrada výdavkov (§ 16 ods. 3 vyhlášky) v sume 7,81 Eur, teda spolu 42,65 Eur. Keďže právny zástupca navrhovateľa je platiteľom DPH, uvedené položky sa zvyšujú (podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, v znení vyhl. č. 209/2009 Z.z., účinné od 01. 06. 2009) o 20 % DPH, teda o sumu 8,53 Eur. Celková náhrada trov odvolacieho konania navrhovateľa potom predstavuje 51,18 Eur.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. je vedľajší účastník na strane odporcu povinný zaplatiť uvedené trovy odvolacieho konania na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.